

на, набираєш Геннадія Васильовича і заходиш до нього на історичний. Про краєзнавство і про життя. А про життя це про все на світі. І завжди свій особливий погляд на події, мова пересипана жартами і такими влучними характеристиками, що диву даєшся, як можна так глибоко розумітись практично в усьому. Але поряд з ним ніколи не відчуваєш себе меншовартісним, бо відсутність будь-якого самомилювання, возвеличування була невід'ємною рисою його характеру.

З плином часу усвідомлюєш наскільки цінними було це спілкування, як небагато його було та як не вистачає тепер Геннадія Васильовича.

Світлана ЧИБИРАК

Я ПАМ'ЯТАЮ...

Про Геннадія Васильовича можна згадувати як про вчителя, колегу, шефа, але чомусь найбільше хочеться говорити про нього як про людину, котра вміла створити настрій, дати мудру пораду, вислухати, навчила дружити, мала власну життєву філософію.

Для мене Геннадій Васильович асоціюється з позитивними емоціями, адже він вмів у розмові знайти правильне слово чи просто приділити тобі час. Працюючи разом в Інституті дослідів Волині та пізніше на кафедрі документознавства і музейної справи (згодом – музеєзнавства, пам'яткознавства та інформаційно-аналітичної діяльності) постійно отримувала від нього чудові поради та чула цінні життєві історії. Ті емоції, що дарував Геннадій Васильович і нині переповнюють мене, він вмів заряджати позитивом оточуючих, був прикладом людини яка ніколи й нікому не бажала зла, а знаходила виправдання та намагалася зрозуміти. «Я вдячний всім» – цю думку Геннадій Васильович, на мій погляд, проніс через все своє життя та намагався донести й до оточення. Для мене ця людина є позитивом, і спомини про нього викликають низку емоцій. Ось кіль-

ка прикладів з звичайного щоденного життя, коли буденні речі можуть формувати ґрунтовні знання, мудрість та позитивні емоції.

Геннадій Васильович завжди жури нас – молодших на кафедрі, що ми не правильно харчуємось, не їмо вчасно, тому намагався нас погодувати. «Дівчата, в мене смажена риба, не прийдете, то пропаде і це буде на вашій совісті». На питання, що взяти з собою, завжди відповідав: «В мене все є, а як вам щось треба, то беріть собі». Одного разу, коли я робила бутерброд, він мене питає: «Ти кому робиш?», відповідаю: «Нам», а він каже: «То роби як, собі! Намазуй більше, ти ж собі робиш!». Геннадій Васильович був чудовим господарем, до борщу він додавав вишні, а його салат з селери повторити я так і не змогла.

Геннадій Васильович був діабетиком, але знаючи мою любов до солодкого, завжди приносив цукерки з чорносливом або з курагою. Одного разу під час поїздки в Дубно він почав пригощати всіх цукерками з фініками, всі дивувалися коли і де він встиг їх придбати.

Геннадій Васильович завжди хотів порадувати навколишніх. Пам'ятаю як на історико-краєзнавчій практиці в 2014 р. в Камінь-Каширському районі Геннадій Васильович приніс велику пачку печива студентам, вони раділи як малі діти. Такі, наче невеликі, сюрпризи створювали позитивну атмосферу.

Ця людина завжди знаходила щось не звичайне та хотіла поділитися з оточуючими, зробити приємність. Так, на свято весни всі дівчата кафедри отримали мармеладні квіти у подарунок, а чудові вірші, що читав Геннадій Васильович, створили атмосферу свята. Іншого разу він приніс коробку з чаєм у якому було 18 видів – «щоб всі знайшли для себе свій».

Завжди з теплотою Геннадій Васильович згадував про свою дружину Валентину Тимофіївну та маму Софію Йосипівну. Одного разу розповідав, як у сім'ї дружини мали ділити спадщину – будинок. Геннадій Васильович спитав: «Там є кому жити, якщо не продавати хату». Йому кажуть: «Є, але тож на всіх має ділитись майно». А він тоді відповів: «Ми не претендуватимемо, хай живуть ті кому потрібно, ми від тих кількох рублів не збагатіємо, а вони за ті пару рублів хати не куплять». Наскільки мудро це було.

Надзвичайно прикро було Геннадію Васильовичу, коли його обікрали, що забрали батьківські медалі та ордени. Він казав: «Не шкода грошей, шкода нагороди, я вже їх описав, щоб передати в музей». І дуже зрадів, коли знайшов кілька маминих відзнак, що видно впали, а злодій, поспішаючи, не підняв їх.

Дуже радів як приїздила його молодша сестра, до приїзду якої готувався завчасно. Каже мені: «Світлана, мені треба купити помаду, туш, якийсь крем, ну ти краще знаєш, піди купи, бо сестра їде, хочу їй подарувати». Надзвичайно тішився, що зміг купити сестрі шубу. А ще часто розповідав, що купив внучці з Білорусії вишиванку, коли та приїздила до нього в гості. Ця річ мала нагадувати їй, хто її рідні.

Така любов до родини, постійні дзвінки рідним, яким він говорив: «Тепер я у вас старший, тому маєте мене слухати», гуртували сім'ю, а оточенню давали добрий приклад як треба цінувати рідних.

Ще згадую, про один випадок – дзвінок від Геннадія Васильовича: «Прибігай, будемо пити чай!». Приходжу в кабінет, чайник закипає. «Роби чай чи каву, що будеш». Дивлюсь, кава закінчилась, кажу: «Банка з кави пуста», а Геннадій Васильович мені: «Пуста в попа жінка, а банка порожня, вчи, вчи тебе – одні двійки», я відповіла, що хочу, щоб він чим довше мене вчив. Як багато я ще не навчилася від Вас... Ви завжди в моїй пам'яті та серці...

Микола ЯКИМЕНКО

СТАРІ ФОТОГРАФІЇ НА СТІЛ РОЗКЛАДИ

Літній ранок у Луцьку. О 7-ій маємо виїжджати з майданчика за університетом у Велимче. Якась нестиківка і рейс відкладається на годину. Де згубити час? Набираю номер Геннадія Бондаренка. З балкона гукає: «Заходь, Миколо, до мене». Вже не гукне, не покличе. Дивлюся завжди на знайомі вікна, але там порожньо. Сумно і страшно. Ми вже ніколи не побачимося.